

jeg var det rimeligste. Hvis man nemlig nedsætter Udvalg, hvad man jo ellers maatte gøre, vilde man paabyrde Udvalget et meget stort Arbejde, til hvilket de fornødne Oplysninger og Forudsætninger ikke ere til Stede i Øjeblikket. Og maa jeg saa fremhæve en Ting endnu, som ogsaa gør det saa urimeligt at tage Beslutning om denne Bane allerede nu. Den jydsk Jernbanekommission havde jo anbefalet en Bane fra Silkeborg ned i den Egn til Esbjerg. Det skulde være saadan en jydsk Midtbane paa langs, om jeg saa maa sige, hvortil Sidebaner saa kunde knytte sig. Hvorvidt det er rigtigt at gaa ind paa denne Tanke om en Bane Silkeborg—Esbjerg, kunde være tvivlsomt — det bliver ikke nogen lukrativ Bane, det er givet, og det kan godt være, at Stemningen har vendt sig derude i den senere Tid — men forinden man tager Bestemmelse om en Bane som denne, der berører dette Projekt, burde man være kommen paa det rene med, om Jernbanekommissionens Forslag fortjener nærmere Overvejelse og mulig Gennemførelse.

Af alle disse Grunde er jeg tilbøjelig til at begrave denne Sag for Øjeblikket og stemme mod Overgangen til 2den Behandling, for at Landstinget ikke skal bebyrdes med et ganske unødigt og for Øjeblikket unyttigt Arbejde.

Lunn: Det havde jeg ikke ventet fra det ærede Medlems Side, at han skulde tilraade Landstinget i dette Øjeblik at standse en Sags Overgang til 2den Behandling. Jeg ved ikke, om der er noget af det, man kalder Storpolitik, i dette, eller hvad der ellers ligger deri. Jeg maabestemt fraraade Landstinget at følge den ærede Taler, og det saa meget mere, som jeg har hørt paa den Stemning, der giver sig Udtryk gennem de ærede Talere, der ere optraadte, at her er en i øvrigt enstemmig Følelse af, at den Befolkning, som kæmper denne sejge Kamp, denne beundringsværdig sejge Kamp i dette fattige Land derovre, trænger til og fortjener en Jernbane saa hurtig, den kan skaffes. Det er aabenbart den i øvrigt enstemmige Opfattelse i dette høje Ting, og den Stemning skal ikke standses ved en Udtalelse som den, der faldt fra den ærede sidste Taler. Vi skulle her give den Udtryk — om fornødent give den Udtryk ved at lade Sagen passere, men det tror jeg af andre Grunde man ikke kan — vi skulle give al den Sympati Udtryk, som vi kunne, for at Befolkningen

kan forstaa, at vi ville indrømme den Prioritet i de kommende Tidens Jernbaner. Det skal være en Trøst for, at Befolkningen ikke fik sin Villie igennem, at faa Forslaget frem paa Jernbaneloven af 8de Maj 1894.

Jeg maatte maaske dertil knytte et Par Ord om Begrebet Præcedens, der kan være skabt ved Jernbanelove, idet jeg før talte for, at vi skulde lade Loven om Linien Rødkærsbro—Kellerup passere, fordi vi selv havde indrømmet et Præcedens ved en tidligere Lov. Det have vi nemlig ogsaa paa en Lov af den Art, som dette Lovforslag tilhører, idet vi for to Aar siden have indrømmet Anlægget af Odde — Horsens Jernbanen, som er fuldstændig i Strid med Jernbaneloven af 8de Maj 1894. Jeg er saa meget mere rede til at tage Ordet for denne Betragtning, som jeg tror, at det var et rent Tilfælde, at det ikke lykkedes mig at forhindre den Lov i, at komme igennem for to Aar siden. Det var nemlig den ulykkelige Dag, da jeg kom til at tale om den nysudnævnte, Skibsinspektør, og den højtærede Formand afbrød mig, og endskønt jeg forsøgte at kæmpe min Sag igennem, blev jeg gentagende afbrudt og fuldstændig standset.

Formanden: Maa jeg gøre opmærksom paa, at der er ingen der „kæmper“ med Formanden, hans Ord ere ene afgørende.

Lunn: Selvfølgelig, selvfølgelig! Men jeg tror altsaa, at det var den Stemning, der i det Øjeblik blev skabt, der gjorde, at man lod Loven passere, skønt den var i Strid med alt, hvad Landstinget hidtil havde vedkendt sig, og hvad den daværende og de tidligere Ministre ved tidligere Lejligheder havde vedkendt sig. Jeg udtaler derfor min Anerkendelse af, at den nuværende Minister staar paa det tidligere hævdede og kun den Gang fravegne Standpunkt, at der kan ikke gives nogen ny Privatbanelov, før Loven af 8de Maj 1894 udløber i 1904.

Madsen-Mygdal: Jeg maa atter konstatere, at jeg ogsaa denne Gang er enig med den ærede sidste Taler, navnlig i hans Tales Begyndelse. Han vilde jo nemlig ikke være med til at standse denne Sag ved at nægte Overgang til 2den Behandling. Det fandt han ikke rigtigt af Hensyn til den Trang, der er til Stede i paagældende Egn. Han var altsaa ikke saa haard i det Stykke. Det vil ogsaa være fuldstændig urigtigt at standse denne Sags